SWEET MOVIE

Снежана Јаковљевић

Веселин се љути. Знам да се љути иако нисам ништа рекла нити урадила. А могла сам свашта. Да јесам, он би се још више љутио, а ја то не желим. Знам, кажем, да се љути, али шта ћу, морам да живим. И да једем. Гладна сам. Одем у кухињу. Двоумим се да ли да направим кајгану или омлет. Кајгану волим, подсећа ме на детињство. Волим и омлет. Он ме подсећа на Француску. Испржим јаја на око. Пет комада. Много једем када се Веселин љути. Вратим се у собу. Погледам га. Љут је. Да се окупам? Ако полугола прошетам испред њега, ко зна, можда ће се разљутити? Скинем се. У гаћицама и брусхалтеру мувам се по соби, приметио би ме сваки мушкарац... Не и Веселин. Он се и даље љути. Коначно, уђем у купатило и не излазим из њега док се не истуширам. Обучем нове гаћице и нови брусхалтер. Нову мајицу и нове чарапе. Нову сукњу и нови џемпер. Обучем нову бунду. Обујем нове чизме. Веселин чита. Чита неку стару књигу. Онако, у бунди и чизмама у заводљивој пози пружим се преко целе странице. Затим се раширим до краја књиге. Смешим се, машем, шаљем пољупце, свлачим бунду, изувам чизме, певам, шапућем, Бели сам лабуд, играчица у ноћном локалу, гледам кроз трепавице и видим... Веселин престао да чита. Заспао је. Изађем из књиге и из стана.

Лутам градским улицама и у излогу продавнице угледам кравату.

— Купићу је — кажем познаници коју сретнем испред улаза продавнице.

— Купи! — охрабрује ме.

— Купићу му зелену. Лепо му стоји зелена боја.

— Зелену, наравно — одобрава познаница.

— И виски ћу му купити. Он воли виски.

— А ко га не воли? Обавезно му купи!

— Него шта ћу! — кажем.

Донесем кући кравату и виски, али нећу да их покажем Веселину. Помислиће да хоћу да се помиримо. Ја заправо, хоћу, али не бих желела да он то зна. Нећу прва да проговорим. Нисам се ја наљутила на њега, него он на мене. Да се он није наљутио, мени љутња ни на памет не би пала. Осим тога, спава. Нећу ваљда да га будим због обичне кравате и вискија?! Купила сам ти дивну кравату и виски — напишем на цедуљи и све заједно ставим у фрижидер. Написати и рећи није исто, те неће моћи да ме оптужи за покушај помирења, једном када се буде пробудио. А мораће ускоро. Огладнеће! Отвориће фрижидер и десиће се неизбежно. Онда ће се сигурно разљутити. Зашто се у ствари, не буди? Да није случајно умро? Уплашена, неколико минута кружим на прстима око непомичног Веселина на кревету, а затим скупим храбрости и приђем му. Дише. Жив је!

Одлучим да направим колаче. Шта ако пожели нешто слатко? Пробуди се и просто тако, јео би колаче? Жена увек мора бити у приправности!

Опасана кецељом, бавим се у кухињи пуна два сата. Испрљам три шерпе, четири чиније, пет тањира, шест чаша, седам виљушки, осам великих и девет малих кашика, све оперем, а Веселин, невесео, још спава. Ма, да ипак није мртав? Поново му приђем. Дише. Чак се и смеши. Коме? На мене је љут. Нисам љубоморна, само улетим у кухињу и смажем десет колача. Уколико се не пробуди док избројим до једанаест, напустићу га! Један, два, три, четири, пет, шест, седам, осам, девет, десет, десет ипо, десет и две трећине, десет и три четвртине, десет и четири петине, десет и пет шестина, десет и шест седмина, десет и седам осмина, десет и осам деветина, десет и девет десетина, јеедаанаааееееест! Ништа. Веселин ће ми, сигурна сам, једнога дана бити захвалан што сам попустљива и што му дајем још једну шансу. Укључим телевизор. Веселин се окрене у кревету, понадам се, отвориће очи, али не... само се мршти. Кладим се да мисли: Каква је ово галама? Која је ово будала одврнула тон на најјаче? Зар та будала не види да спавам? Искључим телевизор. Бојим се, доживеће шок, а како да се пробуди шокиран? Укључим радио. Веселин се поново мршти. Искључим радио, бацим га кроз прозор и разбијем главу нашем комшији. Комшија ме тужи. Казне ме затвором. У затворској кухињи месим колаче и размишљам је ли Веселин сазнао да сам осуђена. Питам се, хоће ли се сада разљутити? Хоће ли доћи да се помиримо?

Долази комшија да ме посети. Има четири копче на глави.
— Како сте? — пита.

— Ето... Веселин се наљутио на мене и легао је да спава.
— Јесте ли га пробудили?
— Па да се још више љути?! Нисам блесава!

После два месеца, комшија скинуо копче, а мене пустили из затвора. Док се лифтом пењем на седми спрат до стана, молим бога да се Веселин пробудио и разљутио. Авај! Још спава. Ако сам чекала шест месеци, сачекаћу вала још који минут. Шта ми фали? Већ ће се он пробудити!

Сунце залази. И моја се нада гаси.

Најбоље је да се одселим. Он нека види шта ће и како ће без мене. Када примети да ме нема, мораће да ме потражи, ако ме воли. Нисам му ја крива што све време спава.

У туђем граду проводим две године. Добијам прве седе власи у коси, али ме то не брине. У мојим годинама сви их имају. Мучи ме што Веселин не долази по мене. Чујем да још спава. Не буде ли се пробудио, мораћу поново да путујем.

Чекам.

Веселин спава.

Покупим прње и кренем на пут око света. Број седих се намножио, толико да морам да офарбам косу. Од Веселина нема вести, вероватно још спава. Срце ми се леди. Откривам Јужни пол. Постанем чувени поларни истраживач. Име ми је Амундсен. Откријем и Други пол. Зовем се Симон де Бовоар. Прочује се за мене по свету. Новинари ме интервјуишу, грађани траже аутограм, издавачке куће моле да објавим мемоаре, а филмаџије ми нуде главне улоге у својим пројектима. Тако постанем и супер стар. Продуценти су, међутим, незасити.

— Зашто не бисте били и режисер? Квентин Тарантино?
— Па, сад... ако не могу да будем Наполеон, бићу, ето тај Тарантино. Ко пише сценарио?

Излишно питање.

Сéднем у Тарантинову столицу и почнем снимање спектакла »Веселин се љути« према сопственом сценарију. Премијеру су једва дочекали. Критике — сјајне. Испред биоскопа — редови.
— Такав филм још нисмо гледали! — виче одушевљена маса.

Нагло променим расположење:
— И нећете више! Досадило ми је! Доста ми је смуцања по белом свету. Ја сам озбиљна жена, а не неки Амундсен. Имам ја своју кућу и свога мужа.

Уђем у стан, пуна наде да се Веселин пробудио. Кад — још спава. Готово је, дакле! Нема ми друге, до да крај живота проведем у манастиру. Због Веселине. У калуђерској хаљини легнем у хлад манастирског винограда да се одморим. Одмарам се ја тако, а из манастирске кухиње допиру неки чудни звуци. Мљацкање, рекла бих. Неко мрмља: Добри колачи. Чујем затим кораке. Као да неко излази из кухиње и улази у телевизијску салу. И чујем мушки глас:

— Побогу, шта ће она на екрану? Главна глумица?! Сценариста?! Тарантино?! Мора да је полудела! Гле, гле, како лепо изгледа овако офарбане косе. Страшна риба. Дефинитивно страшна риба! Само, где је? Како да живим са њом, ако је одсутна. Жено!

Тргнем се.
— Хоћеш ли се већ једном пробудити? Спаваш цело послеподне! Скувао сам ручак, умесио колаче, опрао судове, слушао радио, гледао телевизију, купио грожђе на пијаци, а ти ни оком да трепнеш!

— Не љутиш се? — питам.
— Зашто?
— Због одласка у манастир.
— Молим?
— Због одласка у мана... Сањала сам те.
— Мене?

Видим, Веселину драго, надима се, бојим се полетеће, излетеће кроз прозор.

— Тебе — кажем. — Био си у кревету са главном глумицом у неком филму.

Цакле му се очи. Гледа у моју голу ногу извучену испод ћебета.

— Да ли је та глумица извукла ногу испод ћебета?
Потврдим.
— Да ли њена нога изгледа као ова? — пита Веселин додирујући ме.
— Баш тако.
— Шта сам радио са том ногом?
— Миловао си је.
Веселинова рука клизи мојом кожом. Масира ми стопала.
— После сам ушао у кревет?
— Наравно.
— И даље? Шта је даље било?
— Не знам — кажем. — Филм се на том месту завршио. Писало је уобичајено.

THE END